

[Olufson.]

ser paa forskellige Omraader, paa den Maade prøver vi at faa Udgifterne dækket. Men hvad gør man fra den anden Side? Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at det var det daarligste, det mest bagvendte, man kunde tænke sig i en Krisetid, at gaa til nye Skatter. Men vilde man ikke, hvis Venstres Forslag blev vedtaget, faa nye Skatter? Jo, man vilde faa en Overvæltning af Skatten, man vilde lægge Landboernes Skat over paa de andre Skatteydere i Kommunen, og de Herrer behøver ikke at være sultne i den Henseende, for det er ganske sikkert, at naar Sogneraadene i den kommende Vinter skal til at paaligne Skatten, vil de faa vanskeligt nok ved det, fordi en meget stor Del af Skatteyderne ikke er i Stand til at betale, møder med et Nul paa deres Regnskab, de har ikke nogen skattepligtig Indkomst, og den øvrige Del af Kommunens Befolkning, maaske et lille Mindretal, maa da bære hele den direkte Skat til Kommunen.

Og hvis man dør gik den af Venstre anviste Vej, at man ved Siden af tog en stor Del af Ejendomsskatten og ogsaa lagde den over paa de personlige Skatter, vilde det være ensbetydende med, at Skatteprocenten i de danske Landkommuner vilde komme op paa Højder, som man aldrig nogen Sinde havde tænkt sig. Derfor tror jeg, at naar Venstre kommer ud og taler med deres Folk ude i Landet, vil de faa et lidt andet Syn paa det, end de har i den Hede, som denne Diskussion medfører. Spørgsmaalet er ikke, om der skal betales eller ej — vi ved alle sammen, at det, der sker her, skal betales —, men Spørgsmaalet er kun, *hvem* der skal betale. Vi ønsker, som sagt, at de, der har Raad til det, kommer til at betale, hvorimod Venstre ønsker at lægge Byrderne over paa de svageste Skuldre i Samfundet. Men vi maa jo huske paa, at denne Krise er ikke den sidste, vi har her i Landet. Vi kan være forberedte paa, at om faa Aar ligger vi inde i det samme igen. Den moderne Produktionsmaade, som den former sig baade for Industri og Landbrug, gør, at Mellemrummene mellem Kriserne bliver stadig mindre og mindre, og Kriserne bliver mere og mere ondartede, og hvis man da gik den Vej som af Venstre anvist og begyndte at lette paa Ejendomsskatterne denne Gang, hvad vilde Venstre saa have til næste Gang, naar vi maaske om 4—5 Aar ligger inde i en lignende Krise, hvilke Midler vilde de saa have til at imødegaa den Landbrugskrise med?

Vi mener, at der ikke er andet at gøre

her end at prøve paa paa bedst mulig Maade at hjælpe dem, der er haardest ramte. Det er vore Forslag bygget paa. Hjælpen er afpasset efter den Trang, der er til Stede, og paa anden Maade kan man ikke i en Krisesituation træde til, saaledes at det i Virkeligheden har nogen Begrundelse. Men vi mener endvidere, at man nu maa prøve paa, om man ved fælles Arbejde kan træffe Foranstaltninger, kan finde Midler til at imødegaa fremtidige Kriser, de Kriser, som nødvendigvis maa komme og vil komme, saa længe man opretholder det nuværende økonomiske System. Der kunde maaske saa være Tale om, at vi kom nærmere ind paa Tanken om Krisekasser for Landbrugerne, ligesom man har det for Arbejderne, og jeg kunde tænke mig, at Venstre da vilde sige, at disse Krisekasser selvfølgelig skulde oprettes paa et forsikringsmæssigt Grundlag. Vi fra vor Side skal i hvert Tilfælde stille os velvilligt dør. Statsministeren har allerede i Trontalen berørt dette Forhold. Her ligger der et Arbejde, som vi ogsaa indbyder Venstre til at deltage i, hvis det muligvis af det, der er sket i denne Tid, har draget den Lære, at det ikke længere er den Ungmø, der kan give Afslag til alle de Bejlere, der kommer. Jeg vil haabe, at det maa være den Lære, de har draget af de Forhandlinger, vi har ført her.

Der bliver desuden Tale om andre Ting. Venstre stiller deres Akkordforslag som Ændringsforslag til vore Kriseforslag. De ved, at vort Akkordforslag ligger i Udvalget, nu kan det blive liggende dør, siger man fra Venstres Side. Nej, det er ikke Meningen. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at Akkordlovsforslaget ret hurtigt vil komme til Behandling her i Tinget, og det vil komme til Behandling i Udvalget, og det vil da vise sig, om Venstre vil være med til i Sammenhæng med disse Kriselove, som Supplering af disse Kriselove at vedtage en Akkordlov, som kan blive en betydelig Hjælp for dem, der er kommet længst ud. Der vil blive Tale om andre Ting, og fra vor Side indbyder vi til Samarbejde, til Forhandling, men Forhandlingen kan, som jeg sagde i mit første Indlæg, ikke ske paa den Maade, at man visker alle vore Forslag ned af Bordet og stiller sine egne op som Forhandlingsgrundlag.

Jeg vil, som sagt, haabe, at Venstre maa tage Lære af dette, for hvis de ikke gør det, saa kunde det godt træffe at gaa dem ligesom Mads Tammesens Maren, som Aakjær har skildret i en lille Sang. Han siger: Mads Tammesens Maren haad Bejlere nok, hvæ Sønda saa rend dæ paa Tovten en Flok.